

Arrest

nr. 79 276 van 16 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 28 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij bijgestaan door advocaat M.-C. FRERE, loco advocaat A. BOURGEOIS, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij kwam op 23 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Bij arrest nr. 63 544 van 21 juni 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.4. Op 10 november 2011 diende de verzoekende partij, die verklaart België sinds het indienen van haar eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 28 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T. V. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.11.2011

Overwegende dat betrokkene op 23.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 22.03.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat geoordeeld werd dat de door betrokkene aangehaalde asielmotieven van louter intrafamiliale en privaatrechtelijke aard zijn; betrokkene op 21.04.2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) beroep aantekende tegen deze beslissing; de RVV op 2306.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd. betrokkene op 10.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende. betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar vorige asielaanvraag heeft aangehaald; betrokkene een document aanbrengt om aan te tonen dat zij destijds wel degelijk klacht heeft ingediend tegen haar echtgenoot; betrokkene stelt dat zij dit document reeds in haar bezit had tijdens haar vorige asielprocedure, maar heeft nagelaten dit document aan te brengen; dit document dus niet als een nieuw element kan beschouwd worden; betrokkene verklaart dat zij ook in België al telefonisch zou bedreigd zijn door haar man; betrokkene geen enkel begin van bewijs kan aanbrengen om deze bewering te staven; betrokkene verklaart dat haar dochter ernstig ziek is; medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15december 1980; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van Conventie van Geneve van 28 juli 1951”*. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout. Zij formuleert haar grieven als volgt:

“Gezien de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag tegen mijn verzoekster gewezen heeft (bijiage 13 quater);

Dat de tegenpartij zodoender haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

Overwegende dat er eerst aan herinnerd dient te worden dat de bepalingen waarvan de schending door mijn verzoekster aangevoerd wordt de administratie verplichten haar beslissing op een correcte manier te motiveren;

Dat mijn verzoekster de door de Dienst Vreemdelingenzaken gehouden bewijsvoering betwist en beschouwt dat die klaarblijkelijk artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat zij ook een schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zowel als de klaarblijkelijke beoordelingsfout oproept.

Dat er eerst aan herinnerd dient te worden dat de bepalingen waarvan de schending door mijn verzoekster aangevoerd wordt de administratie verplichten haar beslissing op een correcte manier te motiveren;

Dat een constante jurisprudentie het eist dat de verplichting tot motivering die door bovenvermelde bepalingen voortvloeit niet alleen vereist dat de overwegingen in feite en in rechte die tot de beslissing geleid hebben in de akte vermeld worden maar ook een adequate motivering vereist die een verband vertoont met de door de beslissing bedoelde toestand;

Dat de door de wet vereiste motivering niet uit een stijffiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan;

Dat de vereiste motivering het bovendien mogelijk moet maken na te gaan of de overheid tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak overgegaan is en geen klaarblijkelijke beoordelingsfout pleegt;

Dat de inhoud van de betwiste beslissing in casu aan deze verplichting tot motivering echter niet voldoet;

Dat het toch voor de hand ligt dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt, hierin begrepen inlichtingen waarvan zij zelf kennis had genomen;

Dat het inderdaad in overweging dient genomen te worden dat de tegenpartij gespecialiseerd is in de behandeling van asielaanvragen en dientengevolge helemaal op de hoogte is of zich helemaal op de hoogte beweert te zijn van de situaties die in het land van herkomst van de verzoekster heersen;

Dat, in het kader van de betwiste beslissing, de tegenpartij toch geen rekening hield met de argumenten die door de verzoekster in het kader van haar asielaanvraag opgeroepen werden;

Dat de verzoekster heeft in haar tweede asielaanvraag een nieuw element, een document om aan te tonen dat zij destijds wel degelijk klacht heeft ingediend tegen haar echtgenoot;

Dat ze heeft nooit gezegd dat dit document reeds in haar bezit had tijdens haar vorige asielprocedure;

Dat dit document dus als een nieuw element kan beschouwd worden;

Dat het toch van de tegenpartij verwacht werd dat die de door de verzoekster in haar asielaanvraag opgeroepen argumenten moest onderzoeken;

Dat de tegenpartij echter, zoals dit hieronder bepaald wordt, niet tot een specifiek en individueel onderzoek van het asielverhaal van de verzoekster overgegaan is”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466;

RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar de verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd bij haar tweede asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip

“*nieuwe gegevens*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag een bewijs voorlegde dat zij op 28 januari 2011 klacht heeft ingediend tegen haar man bij de regionale politie van Mitrovicë. De Raad maakt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing op dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit element niet als een “*nieuw gegeven*” beschouwde op grond van volgende motieven: “*Overwegende dat (...) betrokkene een document aanbrengt om aan te tonen dat zij destijds wel degelijk klacht heeft ingediend tegen haar echtgenoot; betrokkene stelt dat zij dit document reeds in haar bezit had tijdens haar vorige asielprocedure, maar heeft nagelaten dit document aan te brengen; dit document dus niet als een nieuw element kan beschouwd worden;*”. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor van 16 november 2011 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag omtrent het neergelegde document het volgende: “*Ik heb dit document bij mijn eerste asielaanvraag niet voorgelegd. Ik durfde dit niet uit schrik voor mijn man. Maar ik heb dit zelf meegenomen uit Kosovo*”. Verzoeksters huidige bewering in haar verzoekschrift dat zij nooit gezegd heeft dat dit document reeds in haar bezit was tijdens haar vorige asielprocedure, druist aldus volledig in tegen haar verklaringen van 16 november 2011 op de Dienst Vreemdelingenzaken en mist derhalve feitelijke grondslag. Het is in het licht van haar verklaringen dan ook allerminst onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat het door verzoekster neergelegde document inzake de klacht die zij bij de politie in Kosovo tegen haar man indiende, niet als een “*nieuw gegeven*” kan beschouwd worden in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen enkele poging onderneemt om de overige pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze blijven derhalve onverminderd gehandhaafd. Verzoekster beperkt zich tot theoretische beschouwingen en algemene kritiek als zou de verwerende partij niet tot een specifiek en individueel onderzoek van haar asielrelaas zijn overgegaan en als zou zij ten onrechte niet alle door haar ingeroepen argumenten hebben onderzocht. Verzoekster onderbouwt haar kritiek echter niet in het minst. Ze licht niet in het minst toe met welke gegevens de gemachtigde van de staatssecretaris geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, waardoor haar middel elke ernst mist. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. Ze toont evenmin aan dat er *in casu* sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN